

տօնեայք եւ հաւատացեալք ուտեն «բազում մեծարանօք» (113): Միւ, Գոշ կը խրատէ քահանայից՝ այդ տեղ զգուշանալ շահադիտական ու փառասիրական ցոյցերէ. «Մի՛ յաւուրս ազապից, կ'ըսէ, յափշտակիցես զառաջին պատին՝ շահի վասն եւ մեծարանաց միանգամայն» (Խր. Պտր.), ուսկից յայտնի է՝ թէ առաջին տեղը բռնող քահանայն աւելի բաժին ունէր քան միւսները:

Ե-Չ դարերուն յարգանաց մասն համարուած էր անօթի կամ ծոմ երթալ այս հացին, եւ որ շատ խստութեամբ պատուիրուած է եկեղեցական կանոններէն: Ս. Սահակայ ընծայուած կանոնները կը գրեն՝ որ եթէ մէկը կանխաւ իւր տան մէջ ուտէ եւ ըմպէ, զգուշանայ մատաղի ճաշին երթալ, «զի մի՛ եղիցի դատապարտութիւն անձին եւ թշնամանք հոգեւոր տօնին». իսկ եթէ յանդգնի գալ, քահանայն եւ ընկերքը թող ներս չընդունին. «զի ատելի է եկեղեցւոյ այնպիսի անատակութիւն» (97): Նոյն պատուէրը կրկնեց յետոյ Աշտարակեցւոյն ժողովն ալ, յաւելլով՝ որ եթէ մէկը բռնի ներս մտնել ուզէ, քահանայք դուրս ելնեն եւ սեղանը չօրհնեն (Աշտ. ԻԳ): Կ'երեւի թէ այդպիսիք արդէն ծանրացած ստամոքսով, ազապի պահուն